

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA:

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

TRAFICAS.

EMPRE que comprin alguna cosa de menjar, pa, carn ó lo que siga, un cop arribin á casa seva, prenguin-se la molestia de pesarho, y veurán que no totes las balansas están igualment equilibradas.

Bonas seran las de vostés; pero las del forner ó del carnicer també seran bonas.... bonas per ells, s'entén.

Aixó vol dir que si 's troban defraudats en una ó dugas unsas per lliura, poden donarse per contents y satisfets de que la merma siga tan limitada.

Fassin los ulls grossos y no s' enfadin, créguinme á mi. Per una ó dos unsas de carn, no val la pena de fondre una ó dugas lliuras de greix. Ja ho veuhen: si s' hi entadavan hi perdrian de dos maneras.

Y després, que no es aixó encare lo pitjor. Si consideran que la carn que han pagat com de badella, es de bou tisich; que 'l pá que han comprat com de farina de blat, está compost en gran part de aquella terra blanca batejada ab lo nom de *farina mineral*; si tenen en compte que 'l vi que beuhen es una potinga composta de tot lo que pugan imaginar-se menos such de rahims, encare hauran de donar las gracias als defraudadors, que 'ls han mermat lo pés ó la mesura.

O sino, pensin ab lo refrán: «De lo dolent, poch.»

Aquest afany de defraudar y de sofisticar son avuy tant generals, que no 's limita sols als venedors de comestibles.

Los que fan negoci ab la política segueixen lo mateix sistema.

Desde que la restauració va posar botiga de principis necessaris pera la felicitat del poble, los governs encarregats del despaig no fan més que donarnos gat per llebra.

Al comensament y durant una pila d' anys, ab lo títol de *A las bonas conservas* no se 'ns van vendre més que sustancias podridas, pudentas y averiadas. restos de uns saldos procedents de la rahó social *Unió-liberal, Moderantisme y C.^a*, que ab motiu de una gran gresca que va haverhi, per allá á últims de setembre de 1868, no tingué més remey que quebrar y fugir, deixant abandonadas totes las existencias.

Aquells comestibles asquerosos y repugnants que se 'ns propinavan á tot pasto, no sols no podian ternos profit, sino que fins nos criavan mala sanch, de manera que á l' hora menos pensada hi hauria hagut la de Déu es Cristo, si 'ls amos de la botiga no haguessen pres la resolució de cambiar de sistema.

De sistema y de personal.

—Res de *conservas*—deyan los novament encarregats del despaig. Aquí tot se ven al natural, y tot de primera.

Y van posar un rétol que deya:

A LA DOLSA ALIANSA FUSIONISTA.

Y van circular per tot' Espanya uns prospectes halagadors prometent «reformas democráticas garantidas.—Promptitut y *economia*..»

Entre las reformas democráticas anunciadas, s' hi contava 'l *sufragi universal*, pur de tota mescla.

Lo pais consumidor, ávit de bons aliments, després de tanta purria com havia devorat fins á las horas, estava radiant de alegría.

Y la parroquia de la botiga va aumentar de una manera considerable.

May s' havia vist una cosa igual. May s' havia presenciat la abnegació demostrada per las massas poplars, fins las més exaltadas, dihent al encarregat del establiment:

—No sols no 't trencarem cap vidre del aparador; no sols no 't obligarem á tancar las portas de la botiga; no sols no 't farem la guerra, com l' haviam feta sempre als teus predecessors, sino que vindrem á provehir á casa téval... Aixó sí, compleix lo teu lema: «Promptitut y *economia*... Reformas democráticas sense mescla», y conta ab nosaltres.

Han passat més de quatre anys. ¡Quina *promptitut!*

Lo *sufragi universal* tan desitjat, encare está confectionantse.... ¡Y si 's confectionés tal com mana la Santa mare Democracia!... Pero ni aixó. S' ha proclamat lo principi: «per cada home un vot»; pero 'l principi quedarà contós, desnaturalisat pèl procediment. Tenim un nou pastitxo en perspectiva.

Hi haurá colegis especials. Cinch mil homes de carreta ó comerciants dels grossos, que fornin part de las Económicas de Amichs del Pais ó de las Cámaras de comers, podran nombrar un diputat. Los demés ciutadans pera elegirne un, hauran de reunir-se en número de 50.000 al menos. ¿Ahónt es aquí la igualtat? ¿Ahónt es la Democracia?

En la manera d' emetre 'l vot se posan tals trabas, y s' adoptan precaucions tan espécials, que 'l caciquisme continuarà, sent com ha sigut fins ara, l' amo de l' olla. ¿Ahónt es la bona fé?

En la divisió dels districtes y circunscripciones més que á las públicas necessitats s' ha atés principalment al interés de partit. ¿Ahónt es aquí la lealtat?

—Contenteuvos ab lo principi—dihuen alguns; lo demés ja s' arreglará.

Pero ¿quán? ¿cóm? ¿de quina manera?

¿Quán aquest nou ensaig de sufragi universal estiga ben desacrecreditat?

¿Quán domini en tots los ánimos la convicció de que aquest desventurat pais no té remey?

Mal es, que després de tanta abnegació y de tanta paciència, se 'ns donga per tot premi, una sustancia curta de pés y sofisticada.

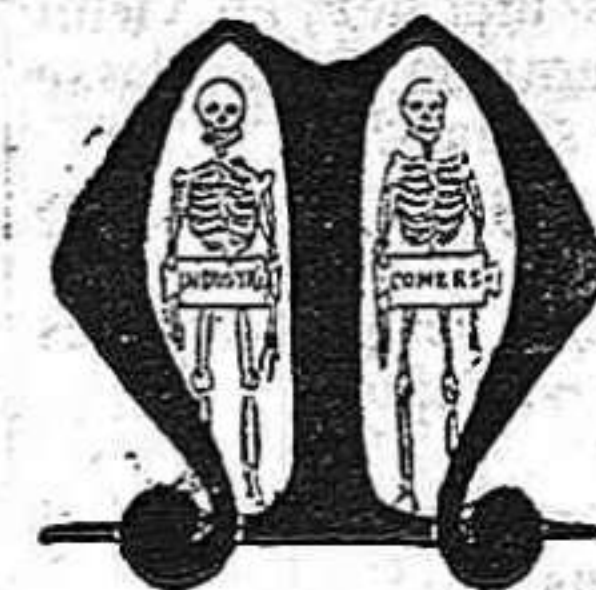
¿Qué volen los encarregats de la botiga? ¿Quedarse sense parroquiáns?

Donchs tingan la certesa de que van á lograrho. Lo pitjor de tot serà que quan algú s' encarregui de

fer lo qu' ells no han pogut ó no han volgut fer, al que s' hi posi li haurá de costar grans esforços acreditar lo género. De tots modos, serà menester probarho. Comenséu á pintar lo rétol:

«A LA PURESA REPUBLICANA.»

P. K.

MOYANO, á pesar de haver sigut moderat de tota la vida, ha gosat fins á l' hora de la mort de totes las consideracions, de tot lo respecte á que 's fan acreedores los homes públichs integros, conseqüents y honrats.

Tothom lo tenia en un gran concepte, menos en Cánovas y 'ls conservadors.

Aquests, ni siquiera han anat al seu enterro.

Jo fins crech una cosa; y es que las simpatias que tothom tenia á n' en Moyano, derivavan de aqueixa mateixa enemistat dels conservadors.

Considerant á n' en Moyano, en Cánovas s' enarbó-lava. ¡Y ay! ¡es tant gustós aixó de donar enrabiadas al Mónstruo!...

Lo Vendrell, lo dia 4 del corrent va celebrar l' aniversari de la entrada dels carlins en aquella vila.

Una multitud numerosa s' dirigí al cementiri á depositar coronas sobre 'l sepulcre dels que moriren en aquella infausta jornada.

La CAMPANA DE GRACIA s' associa al dol dels vendrellenchs, que no olvidaran may més lo deute que tenen contret ab lo bando absolutista.

Que 'ls carlins envihin telégramas á n' en Peral, felicitanlo pèl seu invent, ho comprench. Los carlins may s' han parat en barras.

Pero qu' en Peral, que després de tot es un oficial de l' armada, contesti als telégramas carcundas, agrahtint l' interés que pèl seu invent prén la carlinada y *su augusto jefe*, francament, es una cosa que no 'm cab á la barretina.

Perque si algú diu que 'ls carlins son espanyols, nosaltres haurém de contestar:

—En efecte, ho son, *desgraciadament*.

L' escena en lo Senat espanyol.

Diu lo Sr. Fabié que á Espanya no corren monedas d' or.

Y tot seguit tres ó quatre senadors li contestan, no ab paraulas sino fets: Li contestan ficantse las mans á la butxaca de l' hermillá, trayentse unas quantas doblotas de cinch duros y fentlas trincar alegrement.

¡Qué graciosos!... ¿Veritat?

Los brasilenys, per simpatia als portuguesos, han declarat guerra a mort al comerç anglès. No hi ha comerciant al Brasil, que s' presti a donar carga als vapors inglesos. Y fan bé.

¡Cuydado que aquesta es la única manera de atacar ab profit a la Gran Bretanya! No faltaria sino que totes las nacions seguisen aquest exemple, y prompte l' poder britànich cauria com un castell de cartas.

Y no s' dirà que totes las nacions no tingan motius per seguirlo.

Inglaterra posseheix territori espanyol, territori francès, territori italià, territori turch, territori alemany.... Ha esgarrapat sempre tot lo que ha pogut, per medi de la forsa ó de l' astucia, y ua cop en poder seu, ja no ho abandona.

¿No seria, donchs, convenient armar una lliga de totes las nacions ofeses, dihentli:—O restituheixes lo que no es teu, ó rompèm ab tu totes las relacions comercials?

Lo dia que Inglaterra hagués de tancar l' escriptori, ja estaria llesta.

Pero ¿no deyan que l' govern tractava de fer tantas y tantas economias?

En efecte: ha vingut la qüestió de la supressió de un número de Audiencias de lo criminal, que pressuposa prop de un milió d' estalvis, y 'ls diputats de las poblacions que havian de ser sacrificadas, han comensat a ensenyar las dents... lo govern, que no vol mal-de-caps, ha dit:—Nada, que cada hū fassa l' que vulga—y ja tenim que las Audiencias p-obablement continuaran del mateix mode, y en quan a las economias, si l' pais las vol, que se las pinti.

Catecisme fusionista:

—¿Qué s' enten per governar?

—Menjar tot lo més temps possible la gasofia del presupost.

—¿Y lo demás?

—Lo demás son trons.

Lo govern francès ha decidit enviar a la conferencia de Berlín, a un senzill obrer.

Ab lo qual se demostra una cosa.

Que valtant un obrer de la República francesa, com un emperador de Alemania.

Las Societats econòmicas podran nombrar diputats especials: també podran nombrarlos las Cámaras de Comerc. Aquesta es la igualtat davant de la ley, tal com l' entenen los fusionistas.

Pero es encare més que aixó. Es una resurrecció extemporánea, intempestiva dels antagonismes de classe.

¿Qué dirian los gobernants de avuy, si demà triuñés un moviment socialista, y s' establis una ley, en virtut de la qual se proclamés la preponderancia de la classe obrera sobre totes las demás clases socials?

Cridarian bramarian de coralje, dirian que aixó es una injusticia.

Donchs, consti que no tindrian rahó, porque lo cert es qu' ells haurian comensat donant l' exemple.

En lo projecte de sufragi universal, s' aumenta l' numero de las grans circumscripcions.

Es a dir se fa tot lo possible porque l' elecció siga ben embullada.

«A río revuelto... ganancia de ministerials.»

Pobre emperador de Alemania!

Se proposa protegir als socialistas, pensant que aquests serian prou mansos pera deixar guanyar las eleccions als partidaris de 'n Bismarck; pero aquests, practicant la màxima: «Si vols estar ben servit, feste tu mateix lo lliit» li envian més de 50 diputats partidaris de las reformas obreras.

Y ara l' emperador girant los ulls al exercit exclama:—Tinch un exercit poderós y valent a las mévas ordres.

Es a dir: l' emperador Guillem segons com, pensenya l' olivera per las lullas; y segons com, la ensenya pel tronch, a tall de bastó.

Un exercit poderós y valent! Més valentas y poderosas son las ideas.

Y las ideas socialistas, aixís com s' han infiltrat en la massa social, s' infiltraran del mateix modo en la massa del exercit.

Y es molt facil que quan l' emperador vulga fer foeh, li surti l' tret per la culata.

CARTAS DE FORA.—Del rector de Torrellas de Foix 'ns ne contan a la alsada de un campanar. A dugas noyas de pochos anys no volgué que fessen la primera comunió pel de licte de haverse disfressat per Carnaval.—Quan ell explica la Doctrina cristiana hi intercala quientos tan escabrosos, que las criaturas que hi van plenas de ignocencia; 'n surten completament destruidis.—Ara diu que no permetrà qu' entri cap dona a la iglesia que no porti mantellina.—Finalment, si algú trenca inadver. idament lo llistó de una cadira que tota plegada val sis rals, exigeix que n' hi paguin vuit, pronunciant sempre la seva frase favorita: «Encare tinch docents duros per fer-te perdre.»—Donchs vegi, nosaltres tenim un periódich per posarlo en ridicul.

Lo ensotat de A'binyana, al mateix temps qu' en-

senya Doctrina als noys, sab entretenirlos deirantlos jugar ab un tocino que cria pel seu recreo. De manera que 'ls noys poden dir que no solzament s' instruheixen, sino que están molt divertits jugant ab lo porch del senyor rector.

Lo poble de Tallendre (Cerdanya) per qüestió de si 'ls regidors novament elegits havian de pendre possessió ó no en lo cap del districte municipal, s' ha quedat sense ningú que l' mani y l' administri.—Si volen arcalde, poden fer una cosa: enviar aquí a buscar a n' en Rius y Taullet: crech que 'ls ho farà barato. Y tractantse de Tallendre encare més. ¡Li agradan tant los talls ben tendres!

Una comissió carlista presidida pel célebre Nasrat, esperava dissapte a un quart de dugas de la tarde, en la estació de Martorell al Marqués de Serrau. Arriba l' tren, tots s' aixecan de puntetas pera veure al viatjador Marqués... pero van fer salat. Lo Marqués no anava en cap wagó La comissió carlista va haverse de contentar vevent baixar del tren ¿a qui dirian? ¡Al Xich de la Barraqueta!— ¡Qui la pega!

A Torrelomeo (Lleyda) li deuen al mestre 26 mensualitats. Item més: lo mestre ha tingut de pagar lo lloguer de casa, que corre a cárrech del Ajuntament, per no veures al carré ab los mobles. Y per últim, lo mateix Ajuntament que deixa de satisferli l' assignació, li exigeix ab tot rigor lo pago del reparo de consums. Ara bé: mal pot consumir un professor que no cobra y si no consumeix ¿a qué vé ferli pagar consums?—Lo governador de Lleyda hauria ja de pendre cartas en aquest joch de ventatja, del qual es víctima l' mestre de Torrelomeo.

Lo rector de Vilanova de la Barca (Lleyda) ha conseguit ab las sevas manyas, qu' en lo forn del Ajuntament y en un altre que n' hi ha al poble, s' hi estableixi un armari pera recullir lo pa que 'ls feligresos tingan a bé destinar a las ánimas del Purgatori. Qualsevol creuria que las ánimas del Purgatori menjan pa torrat; pero res de aixó. Lo pa que s' deposita en aquells armaris, cada diumenje s ven a pública subasta, y 'ls quartos de las ánimas se 'ls emporta l' rector, encarregat de fé l' giro. En cambi aquell poble tan fanátich es un verdader purgatori pels mestres d' estudi. En poch temps, tres ó quatre n' han tingut de fugir per no morirse de gana. De las pobres ánimas dels mestres d' estudi no se n recorda ningú, ni cap rector, ni cap feligrés, ni cap amo de forn.

La escena de Garcia, poble situat a poca distancia de Mora de Ebro. Lo dia primer del corrent, un cop celebrada la novena de costum, a dos quarts de vuyt del vespre, la quitxalleta de 15 anys per avall, se quedan a la iglesia a fi de que l' rector los prepari pera rebre la primera comunió.

Mossen Magi 'ls parla del dimoni. Los diu qu' es precís que confessin tots los pecats, ó sino l' Banyeta se 'ls apareixeria y se 'ls enduria al infern de viu en viu.

En aixó, de una de las capellas més foscas, surt lo bandarra del sagristá disfressat de dimoni, ab la qua y las banyas corresponents. ¡Figúrinse quin entre esglay aquellas pobres criaturas! Als dos dias de aquesta farsa incalificable, moria del susto una nena de 14 a 15 anys, y n' hi havia tres més de gravement malaltas.

Suprimim tots los comentaris. Los qui en tot cas han de ferlos son los Tribunals de Justicia. ¿No 'ls hi sembla?

ALS DE LA TABACALERA.

Segons noticias que corran, durant los dos anys darrers han perdut en lo negoci una pila de diners.

No s' pensin que aquest desastre a mí 'm causi cap tristor; al contrari, me 'n alegro, me 'n alegro, sí senyor.

Ja que 'ls desgraciats que fuman perden la seva salut, perdin vostés també 'ls quartos: ¡qui gema ja ha rebut!

¿Que s' pensavan tal vegada que envenenant a la gent era fácil fer fortuna? Pues ara ho están vevent.

Negociá enganyant al próxim, es un joch que sol fallar: quien mal anda mal acaba, lo ditxo ja ho diu ben clar.

Donguessin un bon tabaco, com mana la ley de Déu, vostés guanyarian quartos y no 'ns sabria cap greu.

¿Pero pretendre enriqueirse escanyant ais fumadós ab fullas de patatera? ¡Si que seria graciós!

Lo que vostés 'ns endossan, no es tabaco: es, a lo més, algo com aixó que apian los que escombran los carrés.

Allí hi ha talons de bóta, fustas, pols, mollas de pa... una amalgama horrorosa que no s' pot analisá.

Fer cremar tot un cigarro y ensumar la seva oló, es com estarse mitj' hora dintre de la inquisició.

Avuy, per probar que un home es atrevit y té sanch, no empunya l' sabre ó la espasa; se fuma un puro d' estanch.

L' estanch vé a sé avuy en dia com un siti corromput, una especie de antessala per 'na al camp de la quietut.

Y 'ls que s' estiman la vida, al veure un establiment pintat de groch y de mangra, ja fugen incontinent.

¿Qué té d' extrany, donchs, que 'ls comptes de la seva societat saldín ab pérdua? ¡Just cástich a tanta perversitat!

Y ara 'ls vull fé una advertencia que pot servirlos molt bé: si aquest any no han venut gayre, menos vendrán l' any que vé.

Hasta que vindrá l' gran dia en que 'ls estanchs plegarán y 'ls de la Tabacalera fins las orellas perdrán.

¿Volen sapiguer la causa? ¿Volen sapigué l' perqué? Pues net y clá, en dos paraulas; jo may m' amago de ré:

Perque haurém perdut lo vici de cremar fregalls trinxats, y 'ls pobrets qu' encare fumin ja haurán mort tots reventats.

¿Qué n farán de la existencia que tindrán, a bon segú? ¿Quí l' comprará l' seu tabaco? ¿Quí l' ha de comprar! Ningú.

C. GUMÀ.

LLETRA MENUDA.

DIÁLECHS D' ACTUALITAT, CASSATS AL VOL.

A ho sab lo que ha fet en Peral? —Sí: ha inventat un barco-peix, que fá dos anys que l' proban. —Nó, nó: 'm refereixo al telégrama que ha enviat als carlistas. —¡Ah! ¿qu' es aixó? —Pues figuris que 'ls carlistas van felicitarlo pel seu invent. —Tot aixó está molt bé: endavant.

—Després ell los ha contestat, enviantlos un parte. —També ho trobo molt natural. —Pero nada menos qu' en aquest parte, a més de donar las gracias als carcondas, saludava al seu ilustre jefe, a don Carlos.

—També 'm sembla just. —¿Qué! ¿vosté aproba que un home com en Peral tracti de ilustre a un home com lo rey de las húngaras? —Sí senyor. Lo barco-peix ha de viure sota l' aygua.

—¿Y qué? —Y en Peral ha de procurar estar bé ab un tipo qu' es un rey passat per aygua, un cranch de la nació espanyola y un mónstruo que per forsa ha de ser mónstruo marí, porque a la terra, de tan repugnants no se n' hi crien...

—Home, ¿sab que la conducta actual dels canovistas es molt incomprendible? —¿Sí? ¿per qué?

—Vosté veurá com tinch rahó. Avants, tot era celebrar tractats de comerç ab nacions que se 'ns menjavan de viu en viu; mentres governavan, no feyan altra cosa que augmentar las contribucions é inventarne de novas; lo comerç, l' agricultura, la producció... tot los importava un pitó. Y ara, repari...

—¿Qué haig de reparar? —Quina manera més radical de cambiarho tot. No volen que s' fassin tractats ruinosos: no volen que s' augmentin las contribucions; no parlan de res més que de protegir als productors, a la agricultura y al comerç; tot lo dia están predicant a favor de las economias...

—¿Y bueno! ¿que s' figura que 'ls conservadors s' han convenus de las sevas anteriors equivocacions? —¡Aixís m' ho creya!

—Pues no hi ha res d' aixó. Traballan únicament per ells. Se pensan que dintre de poch tornarán a governar, y no volen qu' en Sagasta 'ns deixi completament pelats; porque si 'ns quedavam sense un clau ¿cóm ho farían ells, demá que governessin, per obligarnos a afliurar la mosca? ¡No trobarian res!

—Vaja, s' ha de confessar que 'ls reaccionarios combaten lo sufragi universal ab lógica y habilitat. —¡Holal! ¿qué n' han dit alguna de bona?

—Sí senyor: un fulano que no sé cóm se diu, ha declarat que l' poble, del sufragi no n' ha de fer res, porque encare que li donguin vot, no n' podrà tirar cap tros a l' olla. —¡Pero si 'ls vots no son per tirar a l' olla, sant cristiá!

—Y donchs! —Son per tirar al clatell dels reaccionaris. —Té rahó... té rahó...

—Y ademés, aixó del tros a l' olla es un arma que s' gira contra ells. Si tan poca importancia té l' vot; si l' poble no l' pot aprofitar per res ¿per qué tenen tan empenyo en negarli? Una cosa que no val ni serveix de res, se dona sense dificultat se regala, s' llença... ¿No li sembla?

—Verdaderament: ha posat lo dit a la llaga.

—¡Ah! ¡Si jo fos govern! Ja la moralisaría depressa la isla de Cuba...

—¿Sí? ¿com ho arreglaría? —De la manera més senzilia del mon. En totes las poblacions de la isla, suprimiria l' or, la plata y las demás monedas que ara circulan.

—Bueno: ¿qué més? —Desj res crearia una moneda nova, especial, de valor purament convencional, de tal modo que sols passés dintre de l' isla.

—Y qué! —Que ningú llavors tindria interés en fer irregularitats y escaparse ab fondos del Estat, porque com que la moneda, fora d' allí, no valdria res, los empleats no podrian fer lo que ara fan.

—¡Psé! No está mal. Per ¿no seria millor un' altra cosa? —¿Qué?

—Que aixís com ara hi envien empleats honorats que al ser allí s tornan lladres, hi enviessin lladres, que potser al arribar allí s tornarien empleats honorats...

FANTÀSTICH.

Diu un doctor de medicina que s dedica ab preferència al estudi dels aliments:
«La poma es la fruyta més sana, higiènica y nutritiva de totes las que s coneixen. Composta químicament de fibra vegetal, albúmina, sucre, goma, clorofil, àcits màlich y gállich, cals, aygua y fosfats, constitueix un aliment de la major importancia, molt grat al paladar y digerible en 85 minuts.»

Aixó de que las pomas se digereixen en 85 minuts serà segons quinas.

Hi ha una poma celebre... la que van menjar Adam y Eva.

Bè n' han passat d' anys y anys... Donchs aquesta es l' hora en que la pobre humanitat no ha pogut encare digerirla.

L' altre dia m trobo ab un empleat del Ajuntament, conegut mèu, passant pel carrer més que depressa.

—Hola, ¿ahont vas?

—No m' entrelinguis.

—Pero, ¿ahont vas?

—A proclamar los principis revolucionaris.

Y va deixarme en sech y ab la boca badada de admiració.

No n' hi havia per menos.

Un empleat del Ajuntament que ab tanta furia se n va a proclamar los principis revolucionaris!...

—Si l' haurán deixat cessant!—vaig dir entre mi mateix.

Al dia següent vaig explicarm'ho tot. Los principis revolucionaris van anar apareixent sobre una taula parada en la platea del teatro del Circo, y van consistir en costellas a la milanesa, peix a la mayanesa, filet ab champignons y pollastre rostit. Y després dels principis los postres, consistentes en un discurs del Sr. Sol y Ortega, que s vegé molt aplaudit per un gran número d' emp'cats del municipi.

De manera, ciutadans, que mentres la revolució no bulli més qu' en las ollas de las cuynas de las fondas ja podém dormir tranquils.

En lo partit zorrillista se coneixen fins ara dos classes de correligionaris:

Los que proclaman la revolució y menjan.

Y ls que per haverla volguda fer, dejunan.

Los baladers d' Espanya y ls emigrats de Paris

Ha dit en Becerra que no ha resultat cert que aquesta senmana hi haja hagut a Cuba cap defraudació.

Está molt bè. Deixemho per la senmana entrant.

La senmana entrant n' hi haurá dugas.

Diu que l' marquès de Serraulo está terriblement costipat.

No es d' extranyar.

Quan va anar a Ripoll, que ha sigut sempre una vila liberal, feya un fret terrible.

Y ara afegeixin als estragos de la temperatura lo vent dels xiulets de Manresa y de Igualada.

¿No es cert que n' hi ha per estornudar?

A Bora (Pontevedra) ha ocorregut una escena curiosa. Tot plegat, al mitj de la nit, una gran resplandor iluminava la població. Era la rectoria que cremava per tres costats diferents. Lo rector ab prou feynas pogué salvar-se del incendi, saltant per una finestra y fugint en calçotets.

Jo no sé si l' rector de Bora es mestís ó carlí, per deduir si podian ser carlins ó mestissos los autors de l' hassanya.

Perque carlins ó mestissos han de ser per forsa, los que al calar foch a una casa per tres punts distints, practican un ensaig de Santa Inquisició.

Llegeixo:

«Se han presentado algunos lobos en las cercanías de Antequera.»

Alto aqui: entenémnos.

¿Llops ó romeristas?

Un capellá anomenat D. Jaume Arnau y Ferrer ha obtingut autorisació del Tribunal Suprém pera processar al bisbe de Madrid, querellantse d' injuria.

Es aquesta una de las pocas vegadas que un capellá se m fa simpàtich.

Entre las mitjas negras y las mitjas moradas, jo estich per las mitjas negras.

La nova festa de Sant Joan h' a n' en Sagasta li ha vingut de perilla.

Aixís ho deya un fusionista franch:

—Un dia menos de discussió... l' sutragi, y un dia més de vida.

Lo senador Romero Girón va fer l' elogi de n Moyano, y segons un telégrama, va dir textualment:

«Moyano es una gran virtud que se ha ido. Imitémosle.»

Es lo millor que poden fer: imitarlo, anarse'n: morir-se.

Lo marquès de Serraulo podrà dir que no tot son glorias... ni llangonissas de Vich.

A Manresa van xiularlo; y a Igualada, la població que ls carlins assaltaren un dia, portantse pitjor que cañes, acaba de succehirli dos quartos de lo mateix.

Y cuydado que al tenir noticias de lo que s' estava preparant, va detenirse a Capellades, procurant entrar a Igualada, al vespre ja molt tart, a fi de que no s notés la seva presencia.

Pero ben mirada la cosa, los xiulets dedicats a un carcunda son hasta cert punt malaguanyats.

Xiular a un carlí equival a tractarlo a tall de colóm.

¿Y no troban vostés que seria més just tractarlo a tall d' esparver?

Dugas noticias edificants.

Primera: l' Papa ha conferit la ordre *Pro Ecclesia et Pontifice*, al baró Brentano, arxiver de la cort de Austria. Y aixó que l' tal baró Brentano es un juhèu com una casa.

Consti que jo no critico l' procedir de Lleó XIII. Publico l' fet únicament perque serveixi de llissó als fanàtics é intolerants que no senten parlar seuse esgarri-fansas de la llibertat religiosa.

Segona noticia:

¿Recordan a ls Buffalo Bill's y al capitá Cody, los mateixos que van estar a Barcelona?

Donchs ara son a Roma, y allá, naturalment, han volgut veure al Papá.

—¿Y ho han lograt?—preguntaran vostés.

Si senyors: ho han lograt; pero ab una condició: deixant una cantitat respectable pera lo diner de Sant Pere.

Ja ho veuhen los llanuts:

Vinga l' diner dels salvatjes, venga dels civilisats, tant al cel com a la terra es rebut y ben contat.

Una consideració que m prenh la llibertat de sometre al bisbe de Zamora.

Ja recordaran que l' bisbe de Zamora, que a més de bisbe es senador, va demanar al govern que castigues als que treballan en dia festiu.

Vamos a veure.

Jo recordo molt bè, com si ho estés vehent, que sobre la portalada del Seminari vell hi havia una inscripció llatina que deya: *Labor prima virtus* (Lo treball es la virtud primera).

Ergo: qui treballa ls diumenjes, té una séptima part més de virtud que ls que s limitan a treballar als sis dias de la senmana.

Y per consegüent, los que censuran que s treballi ls diumenjes son enemichs de la virtud.

Encare que no haja estudiat may en cap seminari, ¿que s creuhen que no sé argumentar?

A cada sessió del Ajuntament hi ha sempre qui demana que tal ó qual dictamen quedi sobre la taula.

—Es un fatich—deya un regidor dels vells—ja s' han cambiat ben bè las cosas. En temps de D. Francisco, a sobre de la taula sempre hi havia a punt un esmorzar.

Un periódich nort-americá calcula que l vapor que s pert en lo xiulet de totes las locomotoras de aquell país, representa un consum diari de carbó de 280 lliuras, que al cap de l' any representan 15,000 duros.

¿No troban qu' es un gasto ben malaguanyat? Si al menos en Cánovas se passejés per aquell país... Vaja que llavoras no s faria l' gasto inútilment.

Vels'hi aquí una curiosa nota sobre las aficions de alguns prínceps y reys que no tenint res més que fer, se dedican al art de la música:

La reyna Victoria y la seva filla Lluisa tocan bastant bè l' piano y l' armonium.

Lo príncep de Gales, lo *banjo*, ó siga una especie de guitarra que usan los negres de Africa.

La princesa de Gales se dedica al piano; lo duch de Connaught a la flauta, y l' duch d' Edimburg al violi.

Tots aquests son inglesos.

Lo czar de Russia las hi recargola ab un corneti de plata.

La reyna de Italia es una pianista de mérit.

Lo príncep Enrich de Prussia, a més de compondre, s' exerceix en lo violi y en lo piano.

La emperatriz d' Austria toca la citara. La del Japó l' *koto* qu' es una citara de grans-dimensions.

La reyna de Belgica es també una regular compositora y una bona pianista.

La de Rumania toca l' arpa.

Y finalment, lo rey de Grecia, toca l' *cémbolo*.

Ara posin a proba las sevas aficions filarmónicas y diguin quin instrument los hi agrada més que toquin los reys y prínceps de la terra.

Jo, consegüent ab las mèvas ideas, los diré que no m fan felis, ni tocant lo piano, ni l' arpa, ni la flauta, ni l' violi.

Quan me fan felis de veras, es quan tocan lo dos.

XARADA.

Passant pel carrer de Tot
nn hu-dos y una dos-terça.
vevent que feyan brasset,
erán molts los que se n reyan.
Prima que també ls mirava
vaig preguntá a la Roseta:
—¿Sabs si quart-girat casats?
Y ella m contestá:—Bè ho sembla.

MAGINET PETIT.

ANAGRAMA.

La Total y la Total
travallan de dia y nit,
per acabarse un vestit
per un ball de carnaval.
Y sens pensar que fan mal
(puig ho fan molt amagadas)
están ja molt engrescadas
per anarhi ab dos mosquits,
y sorpèndre als seus marits:
¿eh, quin parell de casadas?

J. ALAMALIV.

TRENCA-CLOSCAS.

Formar ab squestas llettras lo títul de una comedia catalana.

C. DE VILANOVA.

INTRÍNGULIS.

Buscar una paraula que anantli trayent una lletra del darrera donga ls següents resultats: 1.ª Objecte de cuyna.—2.ª Manifestació artística.—3.ª repetida: ball.—4.ª animal.—5.ª una lletra.

J. D.

GEROGLÍFICH.

L. LOPEZ Y LOPEZ.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans Manzanillero, A. Garlopa, E. Llocenipa, Francisco, E. Magarrinya Enrich Petit, E. Palmés, E. P., J. Staransa, J. Casals, T. y Clóilde, y Esteve:—Lo que us enviam no fa per casa.

Ciutadans Saldoni de Vallcarca, Cassino Artesa de Manresa, J. Budoy, Noy Cabó, Cristóol Titella, Amadeo, Lluís Orellut, Brbè, Mayet, Joseph P. y C. y Joan Usón:—Insertarém alguna cosa de lo que us remelen.

Ciutadans R. de P. M. (Palleja: J. G. (Masroig); y L. C. Terrassola del Panadés: L' abundancia d' original no ns ha permés ocupar-nos dels fets que mencionan.—P. A. (Palleja): Quan se insulta a una persona es precis donar lo nom, treure la cara, com se diu vulgarment.—A. Diaz: lo quèntet podrà anar; los versos no: son molt repelosos. J. Bonet: Va bè.—Quim Artigayre: Insertarém l' article.—Xavier Alemany: Idem lo ue vosté.—R. Rocavert: En la poesia hi campeja poca facilitat, poch garbo.—J. Puig Cassanyas: Esta bè; ho insertarém.—Ego sum Es flúixet. E-tunch y sant no consonan: lo final, ni com a andalu-ata es verosí-mil.—L. C. Callicó: Va bey y ho insertarém.—Jaume Piquet: Euvthin un' altra: aquesta es massa wata.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 2 y 22.

«UN PARTICULAR HA DONAT 150,000 DUROS ALS P. P. JESUITAS.»

—¡Tot per nosaltres! Aixó de la miseria y de la gana son falornias que fan corre 'ls impios que no creuhen en Dèu.